

Νάξ. (Τρίτοδ. κ.ά.) ἀνασούμπουλος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀνεσούμπουλος Ἀθῆν. Θηλ. ἀτσουδάλα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. σίπαλος = ἀκάθαρος, εἰδεχθῆς, χαλεπός.

1) Ἀφιλόκαλος, ἀτημέλητος, ἀκάθαρος Ἄνδρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μεραμβ. Ρέθυμν. Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ.: Εἶναι μιὰ ἀνεσούμπαλη Σῦρ. Ἀτσουδάλα ναι καὶ δὲν εἶναι παοτρικὸ τὸ σπῖτι τῆς Κατσιδ. Συνών. ἀσουμπαλίαις. 2) Ἀτακτος, ἀκατάστατος, ἀνεπιτήδειος ἐνθ' ἄν.: Ἀνεσούμπουλη γυναῖκα Ἀθῆν. Ἀτζούδαλος εἶναι ὅσοι δουλειές του Κρήτ. Ὁ ἀτζούδαλος τό ῥριξε τὸ σταμνὶ αὐτόθ. Συνών. ἀναμπάμπουλος Α 1. 3) Ἀπειρόκαλος τοὺς τρόπους, τὴν συμπεριφορὰν Κίμωλ. Κύθν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἀτζούδαλος! Συνών. ἀρζούβαλος. 4) Ζωηρός, ἀνήσυχος, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίῳ Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.): Ἀτζούδαλο παιδί Μεραμβ.

ἀσουμπαλωσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀτσουδαλωσύνη Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦμπαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη.

Ἡ ἐνασχόλησις εἰς τι ἄνευ καθαριότητος καὶ τάξεως: Ν' ἀφήσης τὴν ἀτσουδαλωσύνη καὶ νὰ κάνης τὴ γάθα σου δουλειὰ ὅπως πρέπει.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουρέλιστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλιστὸς <σουραυλίζω.

Ἐκεῖνος κατὰ τὸν γάμον τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγινε χρῆσις μουσικῶν ὀργάνων: Ἀτουράνιστος καὶ ἀσουρέλιστος.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλιστὸς <σουραυλίζω.

Ἀσουραύλιστος, ὁ ἰδ.: Ἀσουραύλιστη καὶ ἀτουμπάνιστη! (ὑβρις).

ἀδουρὲς ὁ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύπρ. ἀσουρὲς Κρήτ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *azırcı*.

1) Εἶδος Τουρκικοῦ ἐδέσματος ἐκ σίτου βρασμένου, ζαχαρέως, σταφίδων καὶ καρπῶν Κρήτ. Κύπρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Τὸ φαεῖν ἐν' τέλει ἀδουρὲς (κακῶς παρεσκευασμένον) Κύπρ. 2) Μεταφ. ὁ μικρᾶς σωματικῆς ἀντοχῆς ἄνθρωπος Κρήτ. (Σητ.): Αὐτὸ δὲν ἀδουρὲ ἐπῆγες νὰ βάλῃς νὰ σοῦ κάμῃ τὴ δουλειὰ σου, ἐσώθηκες! Συνών. χαλβᾶς.

ἀσουρρούπωτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσουρρούπουτα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσουρρούπωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ, πρὶν βραδυάσῃ ἐνθ' ἄν.: Ἀσουρρούπωτα φτάσαμε ὅς τὸ χωριὸ πολλαχ. Ἄν φάμι ἀσουρρούπουτα θὰ π'νάσουμι τ' νύχτα Ἀράχ. Συνών. ἀμούχρωτα, ἀσκοιτάδιαστα, ἀσκοτείνιαστα, ἀσκοιτίδιαστα.

ἀσουρρωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσουρρωσιὰ Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Ἐλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία. Συνών. ἀσουμπαλιά.

ἀσοῦρρωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Χωρὶς νὰ στραγγισθῇ, ἀστραγγίστως.

ἀσοῦρρωτος ἐπίθ. ἀσείρρωτος Κρήτ. Ρόδ. κ.ά. ἀδέ-ρουτους Ἰμβρ. ἀσοῦρρωτος σύνθηθ. ἀσοῦρρωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσοῦρρωτε Τσακων. ἀσοῦρρωτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σουρρωτὸς <σουρῶνω, παρ' ὃ καὶ σεῖρῶνω.

1) Ὁ μὴ διηθημένος, ἀδιήθητος ἐνθ' ἄν.: Ἀσοῦρρωτο ζουμί. Ἀσοῦρρωτα μακαρόνια - φασόλια - χόρτα κττ. σύνθηθ. Ἀσοῦρρωτα... νερὰ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 91. Συνών. ἄσητε.

β) Ὁ μὴ μεθυσμένος σύνθηθ.: Εἶναι ἀσοῦρρωτος ἀπόψε. Ἀντίθ. σουρρωμένος (ἰδ. σουρῶνω). 2) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ἀπτύχωτος σύνθηθ.: Ἀσοῦρρωτο φουστάνι. Ἀσοῦρρωτη κάλτσα. Συνών. ἀζάρωτος 1, ἀσοῦφρωτος 1. 3) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀκατάστατος Στερελλ. (Κλών.): Ἀνθρώπους ἀσοῦρρωτους.

ἀσουσσοῦμιαστος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσουσσοῦμιαστους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουσσοῦμιαστὸς <σουσσοῦμιάζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀναγνωρίζεται, ἀγνώριστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσουσσοῦμιαστο τὸν ἔχει ἀκόμα (δὲν τὸν ἀνεγνώρισε) Ἀπύρανθ. Ἀσουσσοῦμιαστος εἶναι καὶ δὲ δορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποιὸν εἶναι (εἰς ποίαν ἐθνικότητα ἀνήκει) Κρήτ. Πβ. ἀσοῦσσοῦμος.

ἀσοῦσσοῦμος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνασοῦσσοῦμος Κύθηρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσοῦσσοῦμος. Ἰδ. Πουλλολ. στ. 7 (ἐκδ. G Wagner σ. 179) «εἰπέ με, κύκνε ἀσοῦσσοῦμε... τ' ἤθελες εἰς τὸν γάμον;»

Ὁ ἔνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἀποβαλὼν τὰ χαρακτηριστικά του γνωρίσματα καὶ ἀδιάγνωστος καταστάς ἐνθ' ἄν.: Ἀνασοῦσσοῦμος ἄνθρωπος Κύθηρ. Ἀρρώστησα κ' ἐγίνηκα ἀσοῦσσοῦμος Κρήτ. Ἀπουστὰν ἦφαι τὴ δαλοθρὰ ἐοτραβόπηρεν ἡ μούρη μου κ' ἐγίνηκεν ἀσοῦσσοῦμος αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀνέγνωρην καὶ ἀσοῦσσοῦμην κόρην, ἀποσυρμένην Κάμπ. Συνών. ἀγνώριμος 1, ἀγνώριστος 1, ἄγνωρος Α 1.

ἀσοῦφρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσοῦφρωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀδοῦφρωτους Μακεδ..

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σουφρωτὸς <σουφρῶνω.

1) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ὁ μὴ συνεπτυγμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσοῦφρωτο ροῦχο-φουστάνι σύνθηθ. Ἀσοῦφρωτα μοῦτρα πολλαχ. Ἀσοῦφρωτα χεῖλη Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Στόμαν ἀσοῦφρωτον (φλύαρον) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Βγάλ-λει τ' ἀσοῦφρωτον πουντίζιν τὸ ἀμέτρητα τὴ δέει (τὸ πλήρες χρημάτων) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσοῦρρωτος 2. 2) Μεταφ. ὁ μὴ κλαπεῖς, ὁ μὴ ἀφαιρεθεῖς ἐπιτηδείως σύνθηθ.: Δὲν ἀφίνει τίποτα ἀσοῦφρωτο.

ἄσπα ἢ, Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ.

Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχίου οὐσ. ἄσπα.

1) Χωματώδης κρημνὸς σχηματισμένος ἐκ καθιζήσεως ἢ διαβρώσεως Ἰκαρ. Κάλυμν. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Ρόδ. Σύμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. τῆς Ἀσποῦς Σκῦρ. β) Βραχώδης κρημνὸς Μύκ.: Φρ. Πουλλάτο' τοῦ ἄσπας (ὁ ριψοκίνδυνος).

2) Ἀγρὸς ἀκαλλιέργητος Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἡ Θηραϊκὴ γῆ Θήρ. 4) Ἐρυθρὰ γῆ Κάμπ. [**]

ἄσπαγας ὁ, Κέρκ. ἀσπάγας Κέρκ. Πελοπν. (Δημητράν.) ἄσπαγος Κέρκ. ἄσπαος Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

